

ฉันทพัฒน์ โรจนวงศ์ 2557: ความซ้อนเกินในภาษาไทย ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
(ภาษาไทย) สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
รองศาสตราจารย์วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์, Ph.D. 277 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะความซ้อนเกิน (redundancy) ในภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีอรรถศาสตร์เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้รวบรวมจากข่าว และบทความในหนังสือพิมพ์รายวัน บทสนทนาในละครโทรทัศน์ และคำสัมภาษณ์

ผลการวิจัยพบว่าลักษณะความซ้อนเกินในภาษาไทยมี 6 ลักษณะคือ 1. ความซ้อนเกินที่เกิดจากการแปลคำต่างประเทศและคำไทยในประโยคเดียวกัน 2. ความซ้อนเกินที่เกิดจากการใช้คำปฏิเสธ “ไม่” “ไม่ใช่” “ไม่ได้” นำหน้าคำที่มีความหมายตรงกันข้ามกับคำในประโยคเดียวกัน 3. ความซ้อนเกินที่เกิดจากการตีความคำ และประโยคในประโยคเดียวกัน 4. ความซ้อนเกินที่เกิดจากคำที่มีความหมายกว้างครอบคลุมความหมายของคำอื่นในประโยคเดียวกัน 5. ความซ้อนเกินที่เกิดจากการใช้คำหรือวลีที่มีความหมายเหมือนกันในประโยคเดียวกัน 6. ความซ้อนเกินที่เกิดจากการกล่าว วลี หรือ ประโยคซ้ำๆ

ความซ้อนเกินทั้ง 6 ลักษณะนี้พบในภาษาพูด (บทละคร และสัมภาษณ์) และ ภาษาเขียน (ข่าว และบทความ) ในภาษาพูดพบความซ้อนเกินมากกว่าในภาษาเขียน ในภาษาพูดพบความซ้อนเกินลักษณะที่ 4. ความซ้อนเกินที่เกิดจากคำที่มีความหมายกว้างครอบคลุมความหมายของคำอื่นในประโยคเดียวกันมากที่สุด ขณะที่ในภาษาเขียนพบความซ้อนเกินลักษณะที่ 5 ความซ้อนเกินที่เกิดจากการใช้คำหรือวลีที่มีความหมายเหมือนกันในประโยคเดียวกันมากที่สุด